

ข้อมูลและประวัติทั่วไป

Ichitsuka Meimei (☀️)

cr. @smryume.bsky.social

#น้อมนำดวงหทัยสู่เซเลสเทีย

市塚 明々 (อิจิตสึกะ เมเม)

ชื่ออื่น ๆ : Melzier (เมลเซียร์) เป็นชื่อที่พ่อของเธอตั้งให้ ในตอนแรกมีเขาเพียงคนเดียวที่เรียกเธอด้วยชื่อนี้และเขามักจะเรียกเธอว่าเมลจัง

ลูกครึ่งฝรั่งเศส - ญี่ปุ่น

สัญชาติ : ญี่ปุ่น

ส่วนสูง : 163 cm

วันเกิด : 28 ธันวาคม

สิ่งที่ชอบ : อาหารญี่ปุ่น, มاکารอง, ทะเล, สัตว์น่ารัก, งานศิลปะ, ของแอนทีค

สิ่งที่ไม่ชอบ(ส!) : ผัก(กินได้บางชนิด), การบูลลี่, ผู้ชาย

สิ่งที่ไม่ชอบ(ส!!) : ผัก(กินได้บางชนิด), การบูลลี่

ลักษณะนิสัย : ปกติเมเมจะมีสีหน้าเรียบเฉยและดูเหมือนเป็นคนเย็นชา แต่ถ้าหากได้เข้าไปพูดคุยกับเธอจะพบว่าเธอจะทำให้เธอแสดงอารมณ์ออกมา นั่นเป็นเรื่องง่ายมาก เมื่อเธอเจอเรื่องน่าสนใจ ปากของเธอจะอมยิ้มเล็กน้อย กลับกันถ้าเจอเรื่องที่ชวนให้ไม่พอใจตัวของเธอจะขมวดทันทันที เธอไม่ใช่คนเก็บสีหน้าเก่ง แต่ก็มี การแสดงอารมณ์ที่น้อยเมื่อเทียบกับคนทั่วไป ความจริงอีกอย่างคือเธอเป็นคนขี้อายมาก ๆ และมักจะมีอาการปากไม่ตรงกับใจ (ขื่นเดระ) กับบางเรื่อง เลยเป็นเหตุผลที่เวลาเซ็นเธอมักจะใช้ความรุนแรงกลบเกลื่อน(แต่เธอไม่ได้แรงเยอะหรอกนะ)

ประวัติ

เมเมอาศัยอยู่กับพ่อและแม่ โดยพ่อของเธอเป็นคนฝรั่งเศสและแม่ของเธอเป็นคนญี่ปุ่น แม่ของเมเมเป็นคนที่ทำงานหาเงินเป็นเสาหลักของบ้าน และพ่อของเธอเป็นพ่อบ้าน ด้วยความที่พ่อของเธอเป็นอดีตเซฟเขาจึงมักจะทำของอร่อย ๆ ให้กับทุกคนทานเสมอ เมเมนั้นเป็นเพื่อนสมัยเด็กของชูและคิริว เธอได้รู้จักกับชูเพราะพ่อของเธอและปู่ของชูเป็นคนรู้จักกัน วันหนึ่งทั้งคู่พาทั้งสองมาให้อาหารกันและชูก็ชอบพ่อของเมเมมากจนเรียกชื่อเมเมว่า ‘เมลจิง’ ตามที่พ่อของเมเมเรียก ชูยังชอบมาถามกับพ่อของเธอเกี่ยวกับบ้านเกิดของเขาด้วยแววตาที่เป็นประกายเสมอ

ชีวิตเมเมในสมัยเด็กไม่ค่อยดีนัก เธอมักจะถูกกลั่นแกล้งและรังแกจากเด็กคนอื่นเสมอเพราะถูกมองว่าเป็นตัวประหลาด มีครั้งหนึ่งที่ชูเห็นกลุ่มเด็กผู้ชายกำลังรุมจับตัวเธอไว้และกำลังจะตัดผมของเธอ ชูในวัยเด็กก็ได้รีบวิ่งไปช่วยเธอทันทีที่แม่เขาในตอนนั้นจะอ่อนแอมาก แน่นอนว่าเขาสู้กลุ่มเด็กชายพวกนั้นไม่ได้ แต่พวกนั้นก็หนีไปเมื่อคิริวที่กำลังตามหาตัวชูอยู่ได้มาเจอกับเหตุการณ์นั้นพอดี ชูในตอนนั้นพยายามปลอบเมเมที่กำลังกลัวจนตัวสั่น หลังจากนั้นเป็นต้นมาเมื่อเมเมจะถูกกลั่นแกล้งอีก เขาจึงรีบพาคิริวไปช่วยทันที จึงกลายเป็นการอยู่แบบ 3 คนของหนึ่งผู้ปกป้องและสองคนที่มักจะถูกกลั่นแกล้งเสมอเหมือนกัน

ชีวิตช่วงม.ต้นและการย้ายกลับฝรั่งเศส

เมื่ออายุ 12 ปีแม่ของเมเมต้องย้ายที่ทำงานกระทันหัน ทั้งชูและคิริวได้มาบอกเล่าเธอแถมชูยังให้ของขวัญก่อนจากกับเมเม แต่เธอก็ไม่ได้เข้าใจถึงความหมายของสิ่งที่เขาให้ ในตอนที่ได้ย้ายไปเรียนมัธยมต้นที่บ้านใหม่นั้นเอง เธอก็ได้ถูกกลั่นแกล้งอีกครั้ง ในตอนนั้นมันทำให้เส้นความอดทนของเธอขาดลง เธอโยนโต๊ะและเก้าอี้ของตัวเองที่เต็มไปด้วยกาวลงจากหน้าต่างของชั้นสาม นั้นทำให้เสียงหัวเราะทั้งหมดเงียบลง หลังจากนั้นเธอจึงเดิน

กลับบ้านทันทีและบอกพ่อเธอเกี่ยวกับเรื่องนี้ และสุดท้ายพ่อของเธอจึงให้เธอย้ายไปเรียนมัธยมต้นที่ฝรั่งเศสและอยู่ในปารีสกับย่าของเธอ ที่ผ่านมาพ่อของเธอเข้าใจเรื่องที่เมเมถูกกลั่นแกล้งเพราะเขาเห็นว่ามีความคิดริเริ่มและซุกซนปกป้องเธออยู่ แต่ในเมื่อตอนนี้ไม่มีทั้งสองคนอยู่แล้วเขาจึงได้ตัดสินใจให้เธอย้ายไปเรียนที่ฝรั่งเศสทันที

เมื่อเธอเรียนจบมัธยมต้นที่ฝรั่งเศส แม่ของเธอก็ได้ถูกบริษัทโยกย้ายกลับมาทำงานที่บ้านเก่า นั่นทำให้เธอขอพอลกลับมาอยู่ที่ญี่ปุ่น(เพราะเธอคิดถึงอาหารของพ่อด้วย) ในตอนที่เจอซุกกับคิริว พวกเขาจำเธอได้ในทันทีเพราะลักษณะเด่นของเธอ แต่เธอรู้สึกแปลกใจกับการเปลี่ยนแปลงภายนอกของทั้งคู่ เมื่อมีโอกาสเธอก็จะไปพูดคุยกับซุและคิริวบ้างแม้จะเรียนคนละที่(เธอเรียนที่คิมิซากิ) ซุชอบพูดถึงการเป็นไอดอลให้เธอฟังมาก นั่นทำให้เธอสนใจเกี่ยวกับวงการไอดอลและเธอรู้ว่าซุคงอยากให้เธออวยพรเขาเวลาจะเริ่มต้นใหม่กับอะไรสักอย่างเหมือนเมื่อครั้งที่พวกเขายังเป็นเด็ก คิริวในตอนเด็กเคยพูดว่าซุมองเธอเป็นเหมือนเทพธิดาแห่งความโชคดี แม้ซุจะโวยวายใส่คิริวแต่เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธ นั่นทำให้เธอรู้ว่าแม้ซุจะดูดีขึ้นแต่ภายในของเขาก็ยังเป็นคนเดิม เขาได้ชวนเธอไปชมไลฟ์ของเขาที่ตอนนั้นยังคงเป็นศิลปินเดี่ยวอยู่ และได้พบว่าทั้งซุและโลกของเสียงเพลงช่างน่าอัศจรรย์

เหตุการณ์ที่โรงเรียนคิมิซากิและการเริ่มเข้าศึกษาในยูเมะโนะซากิแผนกโปรดิวเซอร์ร่วมกับอันสึ

ชีวิตในโรงเรียนคิมิซากิของเมเมดูเหมือนจะสงบสุข เธอใช้ชีวิตอิสระและมักจะไม่เข้าคาบเรียนที่ไม่น่าสนใจสำหรับเธอเป็นประจำเพื่อเอาเวลามาทำงานศิลปะของเธอ แต่ถึงเธอจะโดดเรียนแต่ด้วยเกรดของเธอยังอยู่ในระดับดีเยี่ยม จึงทำให้ไม่มีใครกล้าว่าอะไรเธอแม้แต่อาจารย์ก็ตาม เพราะโรงเรียนคิมิซากิถือเรื่องผลการเรียนเป็นอันดับหนึ่ง ขอแค่ผลการเรียนดีอย่างอื่นก็ไม่มีปัญหาใช่ไหมล่ะ? แต่เพราะแบบนั้น ภายในโรงเรียนจึงได้เกิดการตั้งกลุ่มแฟนคลับ ๆ ของเธอขึ้นมาและเริ่มบานปลายขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อมีนักเรียนที่เริ่มเอาเธอเป็นแบบอย่างและทำตามตัวเลียนแบบเธอ นั่นทำให้นักเรียนดีเด่นและปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนรวมถึงอาจารย์คนอื่น ๆ เริ่มมองว่าเธอคือ ‘ตัวปัญหา’

ในปีสองของการเรียนที่คิมซาก็ได้มีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น เธอได้ถูกนักเรียนที่ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมและอิทธิพลของเธอผลักไปให้รถชน จนเธอประสบอุบัติเหตุจนทำให้ขาหักและต้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาลและดรอปรียนถึงหนึ่งปี แม้จะจับตัวคนร้ายได้ในที่สุด แต่เธอก็ไม่ได้โกรธแค้นมากนัก อาจจะเพราะเธอแทบไม่เคยจะเจอเรื่องดี ๆ ในตอนอยู่ที่ญี่ปุ่นเลย (เธอปลงแล้ว ยิงดีที่รอดตาย)และอาจจะเพราะครอบครัวที่อบอุ่นและให้ความรักที่ดีกับเธอเสมอมา ไม่เคยมองว่าเธอแปลกประหลาดเหมือนคนอื่น ๆ เธอจึงเป็นคนจิตใจดีแม่โลกมักจะโหดร้ายใส่เธอแค่ไหนก็ตาม สำหรับเธอขอแค่ครอบครัวยังรักเธอแบบที่เธอเป็น คนอื่นจะคิดยังไงเธอก็ไม่ได้สนใจ

ในระหว่างที่พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ชูได้มาเยี่ยมเธอเป็นระยะ ๆ(เธอไม่ได้บอกชู่ถึงสาเหตุที่เธอประสบอุบัติเหตุ) แต่มีครั้งหนึ่งที่เขามาเยี่ยมเธอพร้อมกับคนที่เธอเข้าใจว่าเป็นเพื่อนของเขานั้นก็คือมิกะ ชูบอกว่าต้องพามิกะมาด้วยเพราะมีเหตุจำเป็นต้องไปทำตอกกับมิกะอย่างช่วยไม่ได้ แต่มิกะก็ได้หลุดปากพูดถึงยูนิตที่กำลังสร้างร่วมกับชูและเด็กผู้ชายที่ชื่อนาซึนะอย่างภาคภูมิใจ แม้ชูจะไม่พอใจเป็นอย่างมากและได้ดุดมิกะถึงการพูดมากของเขาและบอกว่าเขาควรจะปล่อยให้มิกะรออยู่ข้างนอก แต่เมเมกลับยิ้มออกมาและบอกว่าดีใจที่ชูได้เจอเพื่อนร่วมทางที่ดี หลังจากนั้นเมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วงชู่กลับหายไปและเป็นคิริวที่มาเยี่ยมเธอแทน เมื่อเธอถามคิริวถึงการหายหน้าไปของชู คิริวกลับบ่ายเบี่ยงเรื่องนี้และไม่ตอบคำถามของเธอ ตอนแรกเธอเดาว่าทั้งสองคนคงจะทะเลาะกันแต่มันแปลกที่ชูจะไม่มาเยี่ยมเธออีกเลย เธอได้แต่เก็บงำความสงสัยพวกนั้นไว้และรอตัวเองหายดี

ในตอนที่ยังอยู่ในโรงพยาบาลเธอได้รับจดหมายจากโรงเรียนคิมซาก็ให้โอนย้ายเข้าเรียนที่โรงเรียนยูเมะโนะซากิแผนกโปรติวเซอร์ซึ่งกำลังอยู่ในขั้นตอนทดลองหลักสูตร(เธอควรเข้าเรียนแผนกสามัญแต่พวกเขามองว่าเธอเป็นตัวทดลองชั้นดีจึงได้ย้ายเธอไปที่แผนกโปรติวเซอร์)เพราะพวกเขามองว่าซึนยังให้เธอเรียนที่คิมซากิต่อไป เธอก็จะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้กับคนอื่น ๆ อยู่เรื่อย ๆ เพื่อตัดปัญหา พวกเขาจึงย้ายเธอไปเรียนที่ยูเมะโนะซากิแทน เมคิดว่ามันอาจจะน่าสนใจ? เพราะมันเป็นโรงเรียนที่ชูและคิริวอยู่ โรงเรียนที่เป็นผู้สร้างโลกของเสียงเพลงที่เธอรัก เธอได้บอกพ่อกับแม่ถึงเรื่องนี้และได้โอนย้ายเข้าเรียนปีสองร่วมกับแผนกไอดอลพร้อมกับอันสึนั่นเอง

ในตอนที่เราพึ่งหายดีและได้กลับไปเยี่ยมชู เธอก็ได้พบกับตัวเขาในภาวะใจสลาย นั่นทำให้เธอถามความจริงกับเด็กที่ชูปามาอยู่ด้วยทันที มิกะเห็นว่าเมเป็นเพื่อนสมัยเด็กของชูและเป็นคนที่ชูไวใจจึงได้ยอมเล่าเรื่องทุกอย่างออกมาให้ฟัง ดูเหมือนโรงเรียนยูเมะโนะซากิจะไม่ได้มีแค่โลกของเสียงเพลงอันงดงามและเรื่องสนุก ๆ ตามที่ชีวิตวัยรุ่นควรจะเป็นอย่างที่เธอหวังแล้วสิ?

Ensemble Stars!

- เธอเรียนอยู่ห้องเดียวกับมิกะ แต่มิกะก็มักจะเรียกเธอว่า 'ฟี' หรือ 'ฟีเม' เสมอเพราะรู้ว่าเธออายุเท่าชู - ปกติเมเมจะชอบมาอยู่ที่ห้องชมรมหัตถกรรมที่พวกชูและมิกะอยู่เพราะมันสงบสุขที่สุด(เอางานมาทำที่นี่) และภายหลังเธอก็ได้อยู่ชมรมหัตถกรรมเนื่องจากมีสเกิลตัดเย็บติดตัวมาจากตอนที่ได้เรียนกับแม่ของคิริ- เมเมช่วยมิกะคอยดูแลจิตใจของชูตั้งแต่ตอนที่เขายังไม่สามารถไปโรงเรียนได้ และเมื่อเขาไปโรงเรียนได้แล้ว แรก ๆ เธอมักจะโดนชูไล่ออกจากห้องหัตถกรรมเพราะชูไม่อยากให้เธอเห็นเขาในสภาพน่าสมเพชไปมากกว่านี้

- เธอพยายามหางานที่เกี่ยวกับไอดอลให้มิกะทำ เพราะไม่อยากให้เขาหักโหมกับงานพาร์ทไทม์มากเกินไป แต่สุดท้ายมิกะก็ยังยืนยันที่จะทำงานพาร์ทไทม์อย่างหนักต่อไปอยู่ดี เขาให้เหตุผลว่าเพราะไลฟ์ของวัลคีรี่ใช้เงินเหมือนน้ำ และเขาต้องการเก็บสะสมเงินไว้เผื่อเวลาที่มีสงครามเกิดขึ้นอีก วัลคีรี่จะได้ไม่ต้องลำบาก เพราะแบบนั้นบางทีเธอจึงไปช่วยงานพาร์ทไทม์ของมิกะบ้างเท่าที่จะช่วยได้

- เธอไม่ค่อยชอบเทนโซอิน เอย์จิเท่าไรนัก จากเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับชู แต่ในเมื่อเธอเป็นโปรดิิวเซอร์และช่วยอันสึจัดงานเทศกาลต่าง ๆ ของยูเมะโนะซากิ บางทีเอย์จิก็คะเอาขนมที่เธอชอบอย่างมาการองมาให้เธอและบอกว่าเป็นการขอบคุณสำหรับการทำงานหนักของเธอ แน่่อนว่าเธอถือคติว่าของกินไม่มีความผิดอะไรและมักจะแอบไปกินที่อื่นเงียบ ๆ โดยไม่ให้ชูรู้ แต่จริง ๆ แล้วเอย์จิทำแบบนั้นก็เพราะรู้ว่าเมเมเป็นคนสำคัญของชูและเขามักจะบอกชูทุกครั้งที่ทำให้ขนมกับเธอ และเอย์จิสนุกที่ได้เห็นปฏิกิริยาของชูหลังจากนั้น

- เมเมถนัดงานที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์และงานอดิเรกของเธอคือการวาดภาพดิจิทัลและใช้นามปากกาว่า 'Melzier'
- คาโอรุเคยพยายามจีบเธอ แต่ก็ต้องถอยห่างออกไปเพราะสายตาของซู
- บางทีอาราซึกิจะชวนเมเมไปช้อปปิ้ง โดยพูดกับมิกะว่า 'นี่เป็นเวลาของหญิงสาวนะจ๊ะ~'
- เธอมักจะสงวนท่าทีกับไอโดลที่มาคุยกับเธอ ถ้าไม่ใช่เรื่องงานเธอจะไม่คุยกับใครเลย ยกเว้นแค่ซู, มิกะและคิริว นั่นเพราะเธอไม่ชอบผู้ชาย
- คิริวเคยพูดกับเธอว่า "ฝากดูแลอิทสึกิแทนฉันที" แต่ก็ได้ถูกเมเมสวนไปว่า "นั่นเป็นสิ่งที่นายควรทำด้วยไม่ใช่เหรอ?" คิริวไม่ได้ตอบอะไรกลับมาและเดินจากไป

Ensemble Stars!!

- หลังจากมีการก่อตั้ง ES เธอได้ถูกดึงตัวไปเป็นโปรดิวเซอร์ของคอสโมโปร และเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับวัลคีรี
- ในช่วงแรก ๆ เธอได้รับคำสั่งจากอิบาระให้ไปช่วยงานของเครซี่บี เนื่องจากพวกเขาขาดโปรดิวเซอร์ เธอมักจะได้ทำงานเรื่องการโปรโมทไม่ก็ช่วยในเรื่องการทำเพลง อิบาระมองถึงนิสัยที่ปรับตัวได้ตามสถานการณ์ของเธอและสามารถรับมือกับอามากิ รินนะได้ดี และเขายกย่องว่าเธอได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ บ้างและเขามองว่ามันคุ้มค่า
- ทั้งซูและมิกะมักจะโวยวายเสมอเมื่อเธอถูกสั่งให้ไปทำงานให้เครซี่บีและมักจะพูดกันว่า 'เธอเป็นของวัลคีรี'
- อิบาระเคยเสนองานนางแบบให้กับเธอ แต่เธอก็ปฏิเสธ แน่แน่นอนว่าทั้งซูและมิกะไม่รู้เรื่องนี้
- หลังจากที่เธอได้ไปช่วยงานเครซี่บีบ้างเป็นครั้งคราวนั้นทำให้เธอสนิทกับสมาชิกทุกคนของเครซี่บีมากขึ้นโดยเฉพาะรินนะและนิกิ
- เธอชอบอาหารที่นิกิทำมาก และแอบชื่นชมเขาในฐานะไอโดลและพ่อครัวคนโปรดของเธอ
- บางทีถ้าคนขาดรินนะอาจจะชวนเธอไปเล่นไฟนักร้องจอกด้วย(ถ้าเธอว่าง)
- ด้วยความที่เธอเริ่มสนิทสนมกับรินนะมากขึ้น นั้นจึงทำให้มิกะเกิดอาการ

หึงหวงเธอ เพราะมิกะมองว่าทั้งสองคนคุยกันอย่างสนุกสนานและรินเนะก็ปฏิบัติกับเมเมะดีกว่าที่รินเนะปฏิบัติกับตัวเอง มิกะจึงไปฟ้องซู จนทั้งสองคนกลัวว่าพวกตนจะถูกทอดทิ้ง เพราะเธอก็เคยพูดเองว่า งานที่ทำกับเครซี่บีนั้นสนุกดี

- ตอนแรกมิกะเสนอให้ซูคบกับเมเมะสองคน แม้มิกะจะชอบเมเมะด้วยแต่เขาก็ยินดีเป็นคนที่ไม่ถูกเลือกถ้าคนที่ได้ดูแลเมเมะคือโอชิซัง แต่ซูก็เสนอรูปแบบความสัมพันธ์แบบสามคนกับมิกะ ในตอนแรกมิกะไม่เข้าใจและเอาแต่คิดว่าเมเมะจะรักมิกะด้วยได้ยังไง แต่ซูนั้นรู้เรื่องบางอย่างแต่ไม่ได้บอกมิกะ และอีกอย่างในเมื่อถ้าไม่มีมิกะก็คงไม่มีเขา และถ้าไม่มีเขาก็คงไม่มีมิกะเหมือนกัน เขาก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง

- สุดท้ายเมเมะก็ตอบตกลงทั้งสองคน นั่นจึงทำให้เรื่องราวจบลงที่ฝันหวานอย่างที่ซูอยากได้

- หลังจากที่ทั้งสามคนคบกันแล้ว อิบาระจึงได้เลิกให้เธอไปช่วยงานของเครซี่บี นั่นเพราะถูกซูขู่ไว้ว่าถ้าเขาทำอีก วัลคีรีจะลาออกจากคอสโพร

- ดูเหมือนคิริวจะดีใจมากที่สุดในที่ที่สุดซูก็รู้ใจตัวเองเสียที แต่เขาก็ยังคงคาดหวังกับผลลัพธ์นี้ แต่ก็เข้าใจได้

- ช่วงเวลาที่ลำบากใจที่สุดของเมเมะคือเวลาที่ทั้งซูและมิกะทะเลาะกันเอง

การแต่งกาย

ชุดนักเรียนยูเมะโนะซากิ

ES2 ฤดูใบไม้ผลิ-ฤดูร้อน

คาร์ซีท-ชุดโลลิต้า

ES2 ฤดูใบไม้ร่วง-ฤดูหนาว

เส้นความสัมพันธ์

● อิทธิสิริ ชู

ชู > เมเม : เมล, เมเม(ตั้งแต่กลาง ES2 เขาจะเรียกเธอด้วยชื่อจริงมากขึ้นจนไม่ได้เรียกด้วยชื่อเมลอีกแล้ว), เธอ

เมเม > ชู : ชู, นาย

ชูเป็นเพื่อนสมัยเด็กของเมเม ในตอนยังเป็นเด็ก เขายังไม่เข้าใจความรู้สึกรักในเชิงโรแมนติก แต่เขาชอบเมเมมากจริง ๆ เพราะเธอนั้นน่ารักเหมือนกับตุ๊กตา แถมเขายังชอบพ่อของเมเมที่เป็นคนฝรั่งเศสมากอีกด้วย ในตอนที่เมเมกำลังจะย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่น เขาก็รู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา เขาไม่รู้ว่าความรู้สึกนั้นคืออะไร อาจจะเป็นความรู้สึกที่กำลังจะเสียเพื่อนคนหนึ่งที่เขารักมากไปก็ได้ เขาคิดแบบนั้น และได้ให้ของขวัญก่อนจากลาเป็นปิ่นปักผมรูปดอกกลีบลีลสีขาวที่เขาทำขึ้นเอง เขามักจะเปรียบเธอเป็นดอกกลีบลีลสีขาวและมองเธอเป็นเหมือนเทพธิดามาตลอด จนกระทั่งเธอได้หายไปจากชีวิตเขาจริง ๆ จนตัวเขาได้ใช้ชีวิตในวัยมัธยมต้นไปเรื่อย ๆ เขาก็เริ่มตระหนักได้ว่าความรู้สึกที่เขามีให้เธอนั้นมันคือความรู้สึกรักแบบโรแมนติก แต่เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้อีกแล้ว จึงได้แต่เก็บซ่อนความรู้สึกพวกนั้นไว้ในใจ จนกระทั่งเมเมได้ย้ายบ้านกลับมา นั้นทำให้ชูรู้สึกดีใจมาก

ในตอนแรกที่เขาได้เจอเธอเขาก็อดตื่นเต้นไม่ได้เพราะเธอตอนนี้ได้ดูเป็นสาวสวยมากขึ้นจึงทำให้เขาประหม่าเล็กน้อย เขาได้เล่าเรื่องความฝันที่เขาอยากจะเป็นไอดอลความฝันที่อยากจะทำศิลปะที่จะยกระดับจิตใจมนุษย์ให้เธอฟัง เธอยังคงเป็นผู้ฟังที่ดีของเขาและทำให้จิตใจของเขาสงบเมื่ออยู่ด้วยกันเหมือนเดิม แต่เพียงแค่นี้เธอก็เจอเรื่องโชคร้ายจนทำให้

ต้องพักฟื้นอยู่ในโรงพยาบาล ชูคิดถึงความอยุติธรรมของโลกนี้ในใจ ว่าทำไมเธอจนถึงต้องเจอแต่เรื่องร้าย ๆ มากมายนัก เขาไปเยี่ยมเธอเท่าที่จะทำได้และเมเมไม่เคยพูดถึงสาเหตุของอุบัติเหตุนั้นให้เขาฟังเลย จนกระทั่งการมาถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เขาใจสลาย เขาคงอยู่ในความหวาดกลัวว่าใครคือมิตรหรือศัตรูกันแน่ จมอยู่ในกันขี้จามกับนรก เขาไม่สามารถทำอะไรได้อีกแล้วและทำได้แค่หมกตัวอยู่ในห้อง

แต่แล้ววันหนึ่งนอกจากมิกะที่คอยดูแลเขา ก็มีเมเมที่หายดีแล้วมาอยู่ข้าง ๆ เขาด้วยอีกคนและคอยยกนมกับอาหารมาให้เขาบ้างแทนที่มิกะที่บางครั้งก็เหนื่อยเกินไป เขาเห็นเธอตลอด แต่เขาไม่มีแรงแม้แต่จะไล่เธอไปด้วยซ้ำ เพราะเธอเป็นคนเดียวที่เขาไม่อยากจะให้เห็นในสภาพน่าสมเพชแบบนี้ที่สุด และในวันที่เขาสามารถไปโรงเรียนได้ เขาได้พยายามไล่เธอออกจากห้องหัตถกรรม แต่ก็ไม่เป็นผล เธอไม่ยอมฟังเขาเลย แถมยังอยู่ที่นั่นตลอดและพยายามช่วยงานของวัลคีรีเท่าที่จะทำได้ และในเทศกาลทานาบาตะ เขาก็ได้ดึงเธอมาช่วยงานของพวกเขาอย่างเต็มตัว เพราะนั่นเป็นดริมเฟสครั้งแรกของวัลคีรีที่เหลือกันสองคนหลังจากที่ทำงานอยู่ไลฟ์เฮาส์ใต้ดินมานาน หลังจากนั้นเมเมจึงเริ่มมีส่วนร่วมกับการทำงานของวัลคีรีมากขึ้น เธอมักจะช่วยอุดในส่วนของการโปรโมทที่ทั้งชูกับมิกะทำได้ไม่ดีเท่าไร บางทีชูก็จะมาขอความเห็นของเธอเรื่องการออกแบบชุดเหมือนกัน และเธอก็คอยช่วยชูเรื่องการทำชุดที่ถูกร้องขอจากยูนิทอื่น ๆ เช่นเดียวกัน

ชูได้รู้สาเหตุที่เธอประสบอุบัติเหตุเพราะเธอเล่าเรื่องนั้นให้มิกะฟังโดยคิดว่าเขากำลังหลับอยู่ นั่นทำให้เขาทั้งโมโหและเสียใจมากที่เธอไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังเลย แม้เขาจะเข้าใจเธอแค่ไหนก็ตามแต่เขาก็อดจะโมโหไม่ได้อยู่ดี นั่นเพราะเขาก็แค่ไม่อยากเสียเธอไปก็เท่านั้น และในวันหนึ่งหลังเทศกาลชำระคืน ทั้งเขาและมิกะก็เหนื่อยมากจากการแสดงในไลฟ์เฮาส์ใต้ดินควบกับดริมเฟสแบบปกติจนเพลอกลับไปบนดักของเธอ นั่นเป็นเรื่องปกติของพวกเขา เพราะแต่เดิมที่เธอเป็นคนเสนอให้พวกเขามานอนดักของเธอเอง ในตอนแรกมิกะปฏิเสธ แต่ก็ถูกบังคับก็งลาให้มานอนพักแบบนั้นอย่างช่วยไม่ได้ วันนั้นเป็นวันที่ท้องฟ้าสีส้มอ่อน ๆ เขาที่แก้งหลับอยู่ได้ยินเธอคุยกับอันสึถึงเรื่องที่ตัวเองไม่ชอบผู้ชายและถ้าเป็นปกติคงจะไม่ยอมให้ผู้ชายที่ไหนมาโดนตัวหรือนอนดักแบบนี้ถ้าไม่ใช่คนที่ชอบ นั่นทำให้เขาได้รู้ถึงความในใจของเธอกับพวกเขาทั้งสองคน น่าแปลกที่ตัวเขาไม่ได้รู้สึกแหย่หรือหึงหวงอะไรกับการที่เธอจะรักทั้งเขาและมิกะ เขาตอนนี้มองมิกะเป็นทั้ง

ครอบครัวและผู้มีพระคุณของเขา ถ้าไม่มีมิกะก็คงไม่มีตัวเขาในวันนี้ เพราะแบบนั้นเขาจึงยินดีเป็นอย่างมากถ้าจะเป็นแบบนั้น แต่เขาไม่รู้ถึงความในใจของมิกะ เขาจึงเก็บเรื่องนี้เป็นความลับไว้กับตัว และเขาก็ใช้ชีวิตอย่างสบายใจมาตลอดแม้ตัวเขากับเธอจะต้องห่างไกลกัน เขามั่นใจว่าเธอจะไม่มีวันหายไปไหนอีกแล้ว จนกระทั่งการมาถึงของตัวแปรที่ไม่คาดคิดอย่างรินเนะที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกกลัวขึ้นมาว่าจะเสียเธอไปอีกและจากการพูดกระตุ้นของมิกะ จึงทำให้เขากลับที่จะขอเธอเลื่อนสถานะคนรักกันแบบสามคน นั้นเพราะเขารู้คำตอบของเธออยู่แล้วถึงได้กล้าขอออกไป

เมื่อคบกันแล้วแม้ทั้งสองคนจะอยู่ห่างไกลกัน แต่นั่นก็ไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับชู เขามักจะเป็นคนที่คอยโทรหาเธออยู่เสมอถ้าไม่ใช่เรื่องงาน บางทีหลังจากที่เขาเรียกเธอมาที่ปารีสเพื่อคุยเรื่องงาน เมื่อคุยงานเสร็จแล้ว เขาก็จะพาเธอไปเดินเนอร์ในร้านอาหารบนหอไอเฟลที่เขาจองไว้เพื่อเธอ เริ่มแรกเขาอาจจะเป็นผู้ชายปากหนักที่ไม่รู้จักวิธีแสดงความรัก แต่ถ้าเขาได้เปิดเผยมันออกไป เขาก็จะกลายเป็นชายหนุ่มผู้แสนโรแมนติกและทุ่มเทให้กับความรักของเขาทุกช่วงเวลาทันที อย่างในเวลาที่เขากลับจากปารีส เขาก็มักจะซื้ออาหารจากร้านที่แพงที่สุดมาฝากเธอเสมอด้วย

ปัญหาอย่างเดียวสำหรับชูที่คบกันแบบสามคน คือเขามักจะแอบน้อยใจเวลาที่เมเม่มักจะโถมิกะมากกว่าเสมอ แต่เขาก็เข้าใจทุกอย่างดีว่าเพราะมิกะเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเองและมีปมในใจที่หนักหนากว่าคนอื่น เพราะแบบนั้นเขาจึงไม่ได้พูดอะไรออกไป แต่บางทีเขาก็จะแอบขโมยตัวเมเมมาจากมิกะเพื่ออยู่กันสองคนบ้างเพราะเขาถือว่ามิกะได้ใช้เวลาอยู่กับเมเม่มากกว่าเขาอยู่แล้ว หรือบางทีเขาอดไม่ได้ที่จะเหน็บแนมมิกะโดยการเรียกมิกะว่า ‘เจ้าคนโลภมาก’

- คาเงฮิระ มิกะ

มิกะ > เมเม : พี่, พี่เม

เมเม > มิกะ : มิกะจัง, มีจัง, มิกะ, เธอ

มิกะได้เจอกับเมเมครั้งแรกในตอนที่ซุพาเขาไปช่วยขนผ้าสำหรับทำชุดต่าง ๆ ของวัลคีรี เพราะเส้นทางมันผ่านโรงพยาบาลที่เธออยู่พอดี เขาไม่คิดเลยว่าจะได้รับอนุญาตจากซุให้เข้าไปในห้องที่มีเพื่อนสมัยเด็กของซุอยู่ด้วยและเพราะเธอเป็นคนสำคัญของซุ เขาจึงทำตัวผ่อนคลายกับเธอไปด้วยโดยธรรมชาติ เขาหลุดปากเล่าเกี่ยวกับยูนิทวัลคีรีที่พวกเขาสามคนอยู่ นั่นทำให้ซุโมโหมากที่เขาพูดขึ้นมาโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่เธอคนนั้นกลับหัวเราะเบา ๆ นั่นทำให้ซุโกรธเคืองน้อยลง เหตุผลอีกอย่างที่ทำให้เขาไม่รู้สึกว่าเธอคือคนอื่นคนไกล นั่นคงเพราะเธอมีดวงตาสองสีที่คล้ายคลึงกับเขา แต่เขากลับมองว่าเธอนั้นงดงาม ไม่ได้รู้สึกว่ามันแปลกเหมือนกับดวงตาของตัวเอง

ในหลายเดือนต่อมาหลังจากที่ซุเผชิญกับภาวะใจสลายเขาก็ได้พบกับเธออีกครั้งที่บ้านของซุ เธอจำเขาได้และถามเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดกับเขา เขาไม่สามารถปิดบังอะไรได้เมื่อถูกดวงตาสองสีคู่นั้นจ้องมองมา นั่นทำให้เขาคายทุกอย่างออกมาหมดเปลือก หลังจากนั้นเธอก็แวะมาที่บ้านของซุบ่อยขึ้น บางทีก็ลอบมองมาที่เขาอย่างเงียบ ๆ โดยไม่พูดอะไร เขาไม่รู้ว่าเธอต้องการอะไร แต่เขากลับไม่รู้สึกอึดอัดกับสายตาของเธอ มันเป็นสายตาของความเป็นห่วง ไม่ใช่ความรังเกียจแบบที่เขาเคยเจอ มิกะเคยสงสัยว่าทำไมซุถึงมักจะพูดถึงเธอกับฟินาซึนะด้วยใบหน้าที่มีความสุขและ

ผ่อนคลายอยู่เสมอ เพราะแบบนั้นในตอนที่เราจะมาช่วยเขาดูแลเขา เขาจึงได้เริ่มจับตามองเธอโดยไม่ตั้งใจ จะว่าดวงตาที่สวยงามของเธอเข้ากันได้กับผมสีอ่อนแบบนั้นก็ดี มันก็เลยทำให้เขาสามารถมองไปที่เธอได้เรื่อย ๆ โดยไม่มีเบื่อ เธอดูไม่ได้สนใจสายตารอบข้างเท่าไรนักติดกับเขา บางทีเธอก็ดูเหม่อ ๆ เหมือนคิดอะไรอยู่ในหัวตลอดเวลา เพราะแบบนั้นเขาจึงไม่เคยถูกเธอจับได้เลยว่าเขากำลังมองเธออยู่ ในวันหนึ่งเธอก็มาหาเขาพร้อมกับเซตเบนโตะที่มีของดี ๆ มากมาย เธอบอกเขาว่า เธอรู้สึกว่าเขาดูเหนื่อย ๆ แถมยังผอมมาก เลยอยากให้เขาได้กินอะไรดี ๆ แต่ว่านะ จริง ๆ แล้วเขาไม่ได้ชอบของกินดี ๆ เนี่ยสิ ถ้าพูดออกไปก็คงจะทำให้เธอเสียหน้าใจ เพราะแบบนั้นเขาจึงยอมกินมันทั้งหมดในวันเดียว และวันต่อ ๆ มาเธอก็พยายามเอาอาหารอย่างอื่นมาให้เขาเรื่อย ๆ นั่นทำให้เขารู้ว่าถึงภายนอกเธอจะดูเย็นชาแต่จริง ๆ แล้วเธอเป็นคนอ่อนโยนและช่างใส่ใจคนอื่น

ในตอนที่มีกะกำลังทำงานพาร์ทไทม์เพื่อไม่ให้ยูนิวัลศิริต้องถูกยุบ บางทีเธอก็จะโผล่มาช่วยเขาบ้างเท่าที่เธอจะทำได้ เพราะมันเป็นงานในโรงเรียน เธอที่เป็นนักเรียนเหมือนกันจึงสามารถช่วยเขาได้เหมือนกัน เธอพยายามเสนองานเกี่ยวกับไอศ cream ให้เขาทำเพราะมันจะได้เงินดีกว่า แต่สุดท้ายเขาก็เลือกที่จะทำทุกอย่างทั้งหมด แม้ในตอนที่ยูนิวัลศิริไม่ได้เป็นยูนิทที่เสี่ยงจะถูกยุบแล้วเขาก็ยังคงทำงานหนักเหมือนเดิมและให้เหตุผลว่า ‘เพื่อเก็บเงินฉุกเฉินไว้ใช้ในสงคราม’ นั่นทำให้เธอเลิกพูดถึงเกี่ยวกับการทำงานพาร์ทไทม์ของเขา แต่จะมาช่วยเขาเจิบ ๆ แทน เขาคิดว่าบางทีเธออาจจะทำเพื่อช่วยเหลือเขาในทางอ้อม เพราะในตอนนั้นเขามองว่ายูนิวัลศิริเป็นของขุและขุก็เป็นคนสำคัญของเธอและเพราะแบบนั้นเขาจึงบอกเธอว่าไม่จำเป็นต้องมาช่วยเขาก็ได้ ไปช่วยขุดีกว่านะ เธอแรงน้อยกว่าเขาซะอีก มาทำงานใช้แรงแบบนี้มันไม่เหมาะเท่าไร แต่เขาก็กลับถูกเธอพูดสวนมาว่า เธอมาช่วยเพราะตอนนั้นเธออยากทำ มิฉะนั้นเขาจะไม่เข้าใจการกระทำของเธอเท่าไร แต่เขาก็ยอมรับในส่วนที่เธอเป็นคนจิตใจดี นั่นทำให้เขาคิดว่าเพราะแบบนั้นทุกคนถึงได้ชอบเธอ

ความรู้สึกของเขาเริ่มชัดเจนขึ้นในตอนที่ยูย้ายไปเรียนต่อที่ปารีส พวกเขาได้อยู่ด้วยกันสองคนบ่อยขึ้นกว่าเมื่อก่อน บางทีก็เดินกลับบ้านด้วยกัน จนอาราชิถึงกับถามว่า ‘ทั้งสองคนคบกันอยู่หรือ?’ แต่มีกะที่ไม่ค่อยเข้าใจเรื่องความรักแบบโรแมนติก เขาโวยวายออกมา กำมือหลวม ๆ ไว้ที่ปาก พลังครุ่นคิดแล้วพูดว่า ‘แบบนั้นควรจะเป็นโอชิซังไม่ใช่หรือ?’ แต่อาราชิ

กลับชี้ให้มิกะรู้ถึงจุดที่เขาไม่รู้ตัวมาก่อน อาราชิบอกว่าเวลาที่เขามองไปที่เมเม ดวงตาของเขามักจะเต็มไปด้วยประกายแห่งความรัก มิกะที่เพิ่งจะรู้สึกตัวก็ได้เงยบไป เขาก็ยังคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนที่เหมาะสมกับเธออยู่ดี ควรจะเป็นชุนมากกว่า และชุนก็มาก่อนเขาอีกด้วย แต่อาราชิก็ไม่ได้สนใจและบอกว่าเชียร์เพื่อนรักอย่างมิกะมากกว่าคนแบบนั้นเสียอีก

ในตอนที่เขาพบว่ารินเนะได้มาพูดคุยหยอกล้อกับเธออย่างสุภาพและดูสนิทสนมกัน ไม่เหมือนกับตอนที่รินเนะปฏิบัติกับเขา เขามักจะถูกรินเนะแกล้งสารพัด นั่นทำให้เขาเกิดความรู้สึกหึงหวงขึ้นมาจนอยากจะไปโวยวายใส่รินเนะเสียเดี๋ยวนั้น แต่เขาก็ไม่ได้เป็นอะไรกับเธอและไม่มีสิทธิ์ทำแบบนั้น เขาจึงได้เลือกที่จะโทรไปบอกชุน และเรื่องนั้นทำให้ชุนถึงกับยอมกลับมาญี่ปุ่นเพื่อมาคุยกับมิกะถึงเรื่องนี้ มิกะได้พยายามพูดกระตุ้นให้ชุนออกจากเซฟโซนเพื่อไปบอกรักเธอ เพราะคนเดียวที่มิกะจะยอมให้คบกับเมเมได้คือชุน เขาไม่สบายใจถ้าเป็นคนอื่น และเขาก็ไม่อยากจะเสียเธอไปจากวัลคีรี แต่ชุนกลับพูดเรื่องเหนือความคาดหมายของมิกะขึ้นมาอย่างการคบกันสามคน มิกะไม่เข้าใจว่าเมเมจะรักเขาด้วยได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ชุนดีกว่าเขาทุกอย่าง เขามักจะมองตัวเองด้อยกว่าชุนเสมอ แต่ชุนก็ยังยืนยันแบบนั้น และสุดท้ายทุกอย่างก็ผ่านพ้นมาได้ด้วยดี

แต่เขาก็มักจะมีความคิดด้อยค่าตัวเองและสงสัยในความรักของเมเมเสมอ เขาไม่ได้อยากคิดแบบนั้นแต่ก็ห้ามสมองตัวเองไม่ได้ จนกระทั่งเมื่อพวกเขาคบกันได้เกือบปีทั้งมิกะและเมเมก็ได้ทะเลาะกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมเมที่เหนื่อยกับมิกะที่เป็นแบบนั้นได้หนีออกไปจากบ้านของชุนที่ปารีสในฤดูหนาว พวกเขาต่างก็ตามหาเธอให้ทั่ว จนสุดท้ายก็ได้เจอเธอนั่งอยู่ที่ม้านั่งข้างสนามเด็กเล่น คราวนี้ชุนเป็นฝ่ายกระตุ้นให้มิกะเผชิญหน้ากับปัญหาของตัวเองบ้าง และมิกะก็สัญญาว่าจะเป็นคนที่ดีขึ้นและไม่สงสัยในความรักของเมเมอีก เพราะเขาไม่อยากเห็นเมเมต้องร้องไห้แบบนี้อีกแล้ว ที่จริงแล้วแม้เขาจะทำได้ในทันที แต่เขาก็จะพยายามต่อสู้กับความคิดลบในหัวของตัวเองเพื่อคนที่เขารักนั่นเอง

● อามากิ รินเนะ

รินเนะ > เมเม : พี่สาว, เมเมจัง, เธอ

เมเม > รินเนะ : คุณอามากิ, คุณ

ในตอนแรกที่รินเนะได้ยืมว่าชิบาระได้ให้เมเมมาช่วยงานของ
เครซี่บี เขาก็รีบเข้าไปหยอกล้อเธอเพื่อที่จะสนิทกับเธอไว ๆ ในทันที เขา
เลือกจะทักเธอว่า ‘สวัสดีพี่สาวจากยูนิทอันแสนสูงส่ง วันนี้ถูกทำโทษจนเห
รอลถึงต้องมาทำงานให้พวกผีน้าอย่างเรานะ? เคียกฮาฮา!’ แต่เธอกลับทำ
แค่เพียงมองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉยโดยไม่พูดอะไร นั่นทำให้เขาพูดต่ออย่าง
ประหลาดใจว่า ‘ถ้าเป็นซุคังฉันจะต้องโดนด่าแล้วสิ นี่เธอไม่เหมือนซุคังเห
รอร?’ แต่นั่นกลับทำให้หญิงสาวกำลังไหลล้น ที่ไม่ใช่เพราะกำลังโมโห แต่
เธอกำลังกลั้นน้ำ.... รินเนะในตอนแรกได้แต่มองเธอตาปริบ ๆ ด้วยเพราะไม่
เข้าใจคนตรงหน้า แต่แล้วเธอก็ยอมพูดออกมา ‘อุฟูฟู... นี่คุณทำแบบนี้กับซุ
ด้วยหรอคะ? ฉันอยากเห็นซุตอนนั้นจังเลยนะ’ สุดท้ายแล้วเขาก็เข้าใจได้ว่า
เธอคงเป็นพวกชอบหยอกล้อคนอื่นนิด ๆ หน่อย ๆ เหมือนกัน(แต่คงไม่หนัก
เท่าเขา) แล้วทั้งสองคนก็คุยกันราวกับไม่มีกำแพงอะไรขวางพวกเขาอยู่
ตั้งแต่แรก แม้รินเนะจะพยายามหยอกอะไรเธอ เธอก็จะหัวเราะเบา ๆ ตอบ
กลับเขาไป และอาจจะมีแสดงความคิดเห็นตอบกลับบ้าง
พอหอมปากหอมคออย่าง ‘คุณนี่ดูว่างจังเลยนะคะ ไม่ได้ว๊านะคะ’ และ
สุดท้ายเธอก็พูดขึ้นมาว่า ‘งานของฉันไม่มีส่วนที่อามากิซึ่งต้องช่วยหรอคะ
เพราะฉันถ้าคุณอยากจะพูดไปเรื่อย ๆ ฉันก็จะไม่ว่าอะไร แต่ถ้าคุณเบื่อคุณจะ
ออกไปเมื่อไหร่ก็ได้ค่ะ’ รินเนะที่รู้สึกเหมือนจะได้เจอคนที่ดูเข้าใจตัวเองดี

ครั้งแรกก็เลือกที่จะไม่กวนอีกฝ่ายแล้วปล่อยให้เธอทำงานเงียบ ๆ แทน นับจากตอนนั้นเขาก็เลือกที่จะเข้ามาคุยกับเธอในตอนที่เธอมาทานอาหารที่คาเฟ่ขึ้นมาแทน แทน จะด้วยเพราะความเป็นผู้ฟังที่ดีของเธอก็ดี และเธอก็พูดว่า ‘ชอบเรื่องที่เขาล่าให้เธอฟัง’

รินนะจริง ๆ แล้วไม่ชินกับการถูกปฏิบัติด้วยแบบดี ๆ เท่าไหร่ และเมเมก็ปฏิบัติกับเขาแบบนั้น เขาเลยเผลอทำเสียงอ่อนลงเวลาคุยกับเธออย่างช่วยไม่ได้ เพราะแบบนั้นเลยทำให้ได้รับสายตาอาฆาตจากมิกะที่แอบอยู่อีกมุม เขาเห็นทุกอย่าง เขานึกถึงตอนก่อนหน้านี้ที่เธอจะมาช่วยงานของเครซี่บี เวลาที่เขาเคยพยายามจะคุยกับเธอเพราะเห็นเธออยู่เอเจนซีเดียวกัน ชูก็มองมาที่เขาด้วยสายตาแบบมิกะ นั่นทำให้เขาเริ่มสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทั้งสามคนเขาเขาจึงถามเมเมว่าเธอมีแฟนแล้วหรือยัง และคอยดูปฏิกิริยาเธอว่าเป็นอย่างไร แต่เธอกลับตอบออกมาอย่างง่ายดายว่าไม่มี เขาเดาว่าเธอคงเป็นคนซื่อตรงและโกหกไม่เก่ง ถ้าโกหกเขาก็คงจะรู้ได้ทันที และเธอไม่ได้โกหก นั่นทำให้เขาสงสัยเกี่ยวกับความรู้สึกของวัลคีรีทั้งสองคนขึ้นมา เขาควรจะทำอะไรหน่อยไหมนะ? รู้สึกว่าถ้าปล่อยไปก็คงจะคาราคาซังแบบนี้ อีกอย่างเขาเริ่มรู้สึกว่าเมเมก็เหมือนน้องสาวคนหนึ่ง การต้องปล่อยให้เธออยู่ในความสัมพันธ์แปลก ๆ มันคงจะไม่ดีใช่ไหม? เพราะแบบนั้นเขาจึงได้เริ่มทำตัวเหมือนตัวร้ายสำหรับคนที่กำลังมองเขาอยู่ พยายามพูดจาหวาน ๆ ใส่เธอเพื่อให้ถูกคนที่มองอยู่เข้าใจผิด และเป็นไปตามคาด มิกะหายไปแล้ว เขาอาจจะโทรไปบอกโอชิซังของเขา

หนึ่งวันหลังจากนั้นชูได้กลับมาจากปารีส เขารอดูว่าพวกวัลคีรีจะทำอะไรกันต่อ ถ้าพวกเขาเริ่มคิดที่จะขยับความสัมพันธ์กันจะเป็นยังไงนะ? แต่ดูเหมือนทั้งสองคนจะชอบเมเมทั้งคู่แล้วแบบนี้ถ้าคนใดคนหนึ่งชนะอีกคน มันจะไม่กระทบกับงานของพวกเขาเหรอ มันฟังดูน่าเจ็บปวดแต่รินนะก็อยากให้เรื่องพวกนี้มันออกมาถูกต้องมากกว่า เพราะคนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงมันคือเมเมจึงไม่ใช่เหรอ? เพราะทั้งสองคนทำตัวเหมือนหมาหวงก้าง และเขาฟันธงได้เลยว่าไม่มีใครกล้ามาจีบเธอแน่นอนไม่ว่าเธอจะนิสัยดีแค่ไหน อย่างน้อยในฐานะที่เขาเอ็นดูเธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่งก็อยากจะให้เธอได้เจอความรักที่ดีนะ

จากนั้นสองสามวันอิบาระได้มาบอกกับรินนะว่าเมเมคงไม่ได้มาช่วยงานของเครซี่บีอีกแล้ว นั่นเพราะถูกพวกวัลคีรียื่นคำขาดมาว่าถ้าทำแบบนี้อีก

พวกเขาจะลาออกจากคอสโปร และได้แอบกระซิบบอกกับรินเนว่า ‘ตอนนี้ทั้งสามคนกำลังคบกันอยู่ เพราะฉันคุณก็อย่าไปหยอกล้อกับเธอมากนักนะครับ’ นั่นเป็นผลลัพธ์ที่เขาคาดไม่ถึงเลย แต่เขาก็ดีใจที่ทุกอย่างมันจบลงได้อย่างสวยงาม แม้เขาจะต้องกลายเป็นตัวร้ายที่จะมาแย่งชิงเธอจากพวกวัลคีร์ก็ตาม นั่นแปลว่าเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้วใช่ไหม จากนั้นเขาจึงไปพูดคุยกับเธอน้อยลง เพราะเหมือนมิกะจะเกาะติดเธออยู่พักนึง ทำเอารินเนอดขำไม่ได้เลยละ

- **ซาเอกุสะ อิบาระ**

อิบาระ > เมเม : คุณอิจิตสึเกะซัง, คุณ

เมเม > อิบาระ : คุณซาเอกุสะ, คุณ

ในตอนที่มีเมเมตัดสินใจคบชู้กับมิกะ อิบาระก็ได้รู้เห็นเรื่องทั้งหมดและได้ทำข้อเสนอกับชว้าจะเป็นคนดูแลความปลอดภัยของเมเมในตอนที่อยู่ญี่ปุ่น เพื่อไม่ให้ข่าวการคบกันของพวกเขารั่วไหล เขาได้ส่งบอดีการ์ดแบบที่จับตัวไม่ได้คอยคุ้มกันเมเมตอนที่มิกะไปส่งเธอที่บ้าน ตอนที่มิกะไปค้างที่บ้านของเมเมหรือจะเป็นตอนที่ทั้งสองได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน

สำหรับเมเมแล้ว อิบาระคือเจ้านายหน้าเลือดผู้โหดเหี้ยม ในตอนแรกเขานั้นดูเหมือนจะตามใจวัลคีร์อยู่เสมอ แถมยังให้ห้องที่ไม่ได้ใช้งานอะไรกับเธอเพื่อให้เป็นห้องทำงานของเธออีกด้วย แต่เมเมได้รู้ซึ่งของความโหดเหี้ยมของ

อิบาระในตอนทีโพรเจ็คไปอวกาศของมิกะได้เริ่มขึ้น(ตอนนั้นทั้งสามคนคบกันแล้ว) เขาบังคับให้เธอต้องทำงานเบื้องหน้าที่ต้องแบกรับหน้าตาของเอเจนซีและวัลคีรี ซึ่งเป็นงานแบบที่เธอเกลียดที่สุด เธอในตอนนั้นแทบไม่ได้คุยกับชูและมิกะเลย และเขาก็ไม่ได้บอกเกี่ยวกับงานของเธอให้ทั้งสองคนฟังด้วย เพื่อกีดกัเธอออกจากทั้งสองคน เพราะเธอพยายามขัดขวางชูเกี่ยวกับเรื่องนี้ตั้งแต่ก่อนจะเริ่มโพรเจ็คเสียอีก สุดท้ายแม่โพรเจ็คนี้จะผ่านไปได้อย่างไรดี แต่เธอก็ยังแค้นอิบาระไม่หาย และงอนชูมากจนถึงกับใช้เวลาพักร้อนที่อิบาระให้หลังจากจบโพรเจ็คนั้นหนีชูไปที่บ้านย่าของเธอในปารีส แม้เธอจะได้รับสัญญาจากชูว่าจะหาทางเอาคืนผู้ชายคนนี้ แต่เธอก็อดน้อยใจที่ชูไม่ยอมฟังสิ่งที่เธอพูดแต่แรกอยู่ดี แม้สุดท้ายชูจะตามเธอไปง้อเธอที่บ้านย่าของเธอ(คงถามจากเจ้าของบ้านที่ชูอยู่ เพราะทั้งสองคนเป็นเพื่อนกัน) และเธอก็คิดกับตัวเองในใจว่าจะชดริตงบประมาณคอส์โปรของอิบาระผ่านกิจกรรมของวัลคีรีเท่าที่เธอจะทำได้

- **ชินะ นิกิ**

นิกิ > เมเม : พี่สาว, เธอ

เมเม > นิกิ : คุณชินะ, คุณ, นิกิจัง(เรียกในใจ)

นิกิเป็นทั้งพ่อครัวคนโปรดของเมเมและบุคคลที่เธอชอบในฐานะโอชิในช่วงแรก ๆ มิกะมักจะไม่เข้าใจในจุดนี้และแอบหึงนิกิบ่อย ๆ แต่เมเมก็พยายามแสดงให้มิกะเห็นว่าเธอคิดกับนิกิแค่โอชิคนนึงจริง ๆ เขาเป็นไอ้ดอ

ลก็ต้องเข้าใจสิ หลังจากที่เราไปลानทรายด้วยกัน มิกะก็พยายามปรับความคิดของตัวเอง และนี่ก็โทษตัวเองเสมอที่เผลอทำตัวเสียมารยาทใส่นิกิ

- คิริว คุโร่

คิริว > เมเม : สีกะ, เธอ

เมเม > คิริว : คุโร่, นาย

เมเมเองก็เป็นอีกคนที่ได้เรียนการตัดเย็บจากแม่ของคิริวพร้อมกับชู และเธอก็รู้ดีว่ามาดมั่วแซลของชูนั้นมีแม่คิริวเป็นต้นแบบ ความจริงแล้วคิริวไม่กล้าอยู่กับเมเมสองคนมากนัก เพราะในตอนที่เด็ก ๆ ที่เขาเคยอยู่กับเมเมสองคน เขาถูกชูโวยวายใส่ว่าทำอะไรกันสองคนโดยไม่บอกชู เพราะแบบนั้นเขาจึงรู้จักเธอผ่านชูมาตลอด และเธอก็ไม่ได้สนิทกับเขาเท่าชู แต่เขาก็ยินดีช่วยเหลือเธอเสมอ ในตอนที่เธอประสบอุบัติเหตุ เขาเองก็เป็นห่วงเธอมากเช่นกัน และเคยไปเยี่ยมเธอคนเดียวหลายครั้ง แต่พอก่อตั้ง ES ขึ้นมา พวก

เขาก็ได้เจอกันน้อยลงกว่าแต่ก่อนมาก เพราะอยู่คนละเอเจนซีกันด้วย แต่ถ้ามีโอกาส ทั้งคู่ก็จะถามถึงข่าวคราวของอีกฝ่ายผ่านคนใกล้ตัวของแต่ละคนที่ได้เจอเสมอ

นารุคามิ อาราชิ

อาราชิ > เมเม : เมเมจัง, เธอ

เมเม > อาราชิ : อาราชิจัง, เธอ

ทั้งสองคนได้เจอกันในคลาสเรียน และบ่อยครั้งเวลาที่อาราชิมาช่วยมิกะเรื่องงานพาร์ทไทม์ก็จะเจอกับเมเมที่มาช่วยมิกะเรื่องงานพาร์ทไทม์ด้วย

เหมือนกัน ทั้งสองกลายเป็นเพื่อนสาวของกันและกัน อาราชิชอบชวนเมเมไปช้อปปิ้งทั้งเสื้อผ้า เครื่องสำอาง หรือไม่ก็ไปคาเฟ่น่ารัก ๆ ที่มีเค้กอร่อย ๆ ด้วย บางครั้งอาราชิก็ชวนมิกะไปด้วย แต่หลายครั้งพวกเธอก็ไปกันสองคน โดยอาราชิจะบอกกับมิกะว่า 'นี่เป็นเวลาของหญิงสาวนะจ๊ะ' ในตอนที่ก่อตั้ง ES ทั้งสองก็ได้มีเวลาเจอกันบ่อยลงเนื่องจากอยู่กันคนละเอเจนซี แต่เมื่อมีโอกาส เมเมก็จะชวนอาราชิไปคาเฟ่น่ารัก ๆ เสมอ
